

REMISSVAR
2025-05-07

Landsbygds- och infrastrukturdepartementet
103 33 STOCKHOLM

Remissvar avseende betänkandet Avgift för områdessamverkan – och andra åtgärder för trygghet i byggd miljö (SOU 2025:5)

Stiftelsen Tryggare Sverige har fått möjlighet att avge yttrande över betänkandet Avgifter för områdessamverkan - och andra åtgärder för trygghet i byggd miljö. Vi lämnar följande förslag och kommentarer.

Stiftelsen Tryggare Sveriges sammanfattande bedömning

Stiftelsen Tryggare Sverige har under cirka 15 år arbetat med att utveckla modellen Plattsamverkan i vårt land, som ett led i att på frivillig väg försöka öka säkerhet och trygghet i bostads- och handelsområden m.m. Vi har uppfattat oss som pionjärer och mottagandet har varit minst sagt olika.

Vi har studerat modellen på plats utomlands där lagstiftning kan ligga i botten men inte kunnat föreslå en sådan modell här hemma utan i stället har vi arbetat med frivillighet.

Det grundläggande problemet i Sverige har tidigare varit att kommunerna inte visat något intresse av att vara med i platssamverkan eftersom de menat sig inte ha något formellt ansvar för det brottsförebyggande arbetet eftersom detta har åvilat den statliga polisen. Denna brist i förening med att den statliga polisen mer eller mindre lämnat många kommuner eller i vart fall kraftigt skurit ner på polisbemanningen, inte minst i lands- och glesbygd, har satt kommunerna i ett ur säkerhetssynpunkt mycket farligt läge.

Till följd av Stiftelsen Tryggare Sveriges idoga påverkansarbete så fick kommunerna sommaren 2023 ett ansvar för brottsförebyggande arbete genom lagen 2023:196.

I dagsläget är det alltså kommunerna och Polismyndigheten som har ansvaret för att upprätthålla säkerhet och trygghet i våra kommuner. Att i detta läge komma med förslag om att enskilda rättssubjekt som fastighetsägare ändå ska kunna tvingas vara med och betala för ”trygghet och brottsförebyggande åtgärder i den byggda miljön” menar vi är väl magstarkt. Det kan lätt missuppfattas, en utpekad företagare kan känna sig bli ”straffbeskattad”.

Det är också numera risk för att den organiserade brottsligheten kommer att kunna ”kapa” det system som föreslås där enskilda företag kan tilldelas myndighetsliknande befogenheter. Utredningen har på sidorna 224–226 själv uppmärksammat dessa

faror, som alltså numera måste ses som realiteter som inte kan förbigås om förslagen ska bli verklighet. I det sammanhanget måste också hela ”mutproblematiken” upp till problematisering.

En lagstiftning som nu föreslås skulle primärt slå mot oseriösa fastighetsägare som antingen väljer att inte etablera sig i ett område med områdessamverkan eller helt enkelt tvingas att betala till den aktuella samverkansorganisationen. Vår erfarenhet är att de seriösa fastighetsägarna redan är med eller ser värdet av en sådan samverkan. Med detta sagt menar vi ändå att detta förslag har tidsmässigt kommit att bli som att kasta in jästen efter degen, det kommer att möta motstånd där det bästa kan bli det godas fiende, varför vi måste avstyrka förslaget om en ny lag om avgift för områdessamverkan.

Detta innebär inte att vi på något sätt är emot sådan ”områdessamverkan” som nu diskuteras utan ser den, rätt organiserad och rätt utförd, som en av flera bra metoder som i bästa fall också kan vara brottsförebyggande. Men att försöka lansera den med tvång i dagsläget när otrygghetsfrågorna och den organiserade brottsligheten helt dominerar och närmast lamslår arbete i skolor, på socialförvaltningar, och där det förekommer mer eller mindre dagliga sprängningar och skjutningar i våra bostadsområden etcetera., är olyckligt och kan leda till onödigt motstånd till de verkliga effektiviseringar som vi kräver av kommunernas hela säkerhets- och trygghetsarbete.

Brottsligheten och otrygghetens utveckling innebär att det i stället är dags att på allvar kräva att kommunerna och polisen tar sitt ansvar för dessa frågor som i dagsläget blivit rena ödesfrågor; vad händer om kriminaliteten fortsätter att plåga våra kommuner på sätt som vi upplevt den senaste femårsperioden och vad händer om vi inte lyckas effektivisera brottsbekämpning och brottsförebyggande arbete?

Det är vår uppfattning att all kraft och all förmåga måste fokusera på att få kommunerna att ta sitt nya brottsförebyggande ansvar på allvar enligt 2023 års lag och inte börja splittra upp det med de nya skall-krav som föreslås av utredningen. Kommunernas nya brottsförebyggande ansvar i förening med en lokalt närvarande polis är det mål som måste gälla de närmaste 10–15 åren.

Alltså, låt frivilligheten fortsätta råda inom området för ”områdessamverkan i den byggda miljön” men kräv att kommunerna och polisen tar tillbaka säkerheten i de kommuner och på de platser där den gått förlorad. Vi föreslår nedan hur detta skulle kunna göras.

Om en lagstiftning ändå skulle träda i kraft är det vår bestämda uppfattning, som bygger på många års praktiska erfarenheter samt internationellt utbyte, att ansvaret för ”områdessamverkan” ska ligga på en oberoende aktör som agerar paraply, där alla aktörer i form av kommun, polis, fastighetsägare och näringsidkare är med som jämbördiga parter. Det ska alltså inte vara kommunens egen områdessamverkan.

Avslutningsvis måste själva begreppen ”områdessamverkan” kunna ifrågasättas. Det är inte i ett ”område” behoven finns eftersom brottsligheten och otryggheten i princip alltid är fokuserad till geografiskt avgränsade platser, så kallade hot spots. Det numera inarbetade begreppet platssamverkan är därför bättre lämpat. Ett nytt begrepp riskerar dessutom att kullkasta etablerad platssamverkan då det insinuerar arbetssätt och metoder.

Övriga frågor som diskuteras av denna utredning (Nationellt Kunskapscentrum, vissa tillsynsfrågor enligt plan- och bygglagen och problemet med vissa misskötta fastigheter i kommunerna) tar vi också upp i vårt förslag nedan.

Som ett mer samlat förslag till lösning på den problematik som utredningen diskuterar föreslår Stiftelsen Tryggare Sverige följande:

Sverige har i dagsläget svåra problem med bristande säkerhet i våra kommuner. Vi behöver inte här beskriva den problematiken mer för situationen är numera väl känd av både politiker, tjänstemän och allmänhet. Vi har också sedan lång tid tillbaka stora problem med att effektivisera brottsbekämpningen varför många anmälda brott som skett ute i kommunerna lämnas outredda med konsekvensen att många brottsoffer blir utan hjälp, stöd och skydd. Kommunerna lider alltså svårt av att man också saknar lokala poliser.

I februari 2025 redovisades Polismyndighetens årsredovisning för 2024. Där framgår att trots att antalet poliser kraftigt ökats under den senaste tioårsperioden så har antalet som är verksamma på lokalnivå minskat; regleringsbrevets krav på att ”Polismyndighetens lokala närvaro ska öka i hela landet” är endast delvis uppfyllt trots att just den frågan var huvudanledningen till att hela polisreformen startades redan 2010 – efter 15 år har alltså antalet poliser minskat i stället för ökat. Antalet så kallade utsatta områden är fortfarande ett 60-tal trots att klassningen gjordes för över 12 år sedan. Kraven på effektiviseringar inom detta område, ”inrikes säkerhet”, har alltså tillåtits bli enorma. Stiftelsen Tryggare Sverige har tidigare uttryckt våra farhågor som att ”slaget om den svenska säkerheten kommer att stå i landets kommuner”.

Brå har beskrivit att det tar 10–15 år att vända utvecklingen (se sidan 109-110). Enskilda kommuner och lokalpolisområden klarar förstås inte en sådan förändring själva; ett övergripande nationellt projekt måste därför sättas upp som ansvarar för det utvecklings- och förändringsarbete som behövs för att på allvar lyfta kommunernas säkerhet till en acceptabel nivå. I ett sådant projekt blir det självklart att även lyfta in de frågor som utredningen lämnat enligt ovan (Nationellt Kunskapscentrum etcetera).

Som Stiftelsen Tryggare Sverige bedömer finns det bara Brå eller Försvarshögskolan som kan hantera ett projekt av den här digniteten, under så pass många år och med full statlig finansiering. Vi lutar åt att föreslå Försvarshögskolan eftersom säkerheten i

kommunerna numera mycket påtagligt ytterst handlar om ”inrikes säkerhet”. Med Försvarshögskolan som ansvarig skulle vi då få hanteringen av vårt lands kommande ”ödesfrågor” om yttre säkerhet och inre säkerhet att hanteras parallellt, något som vi saknat sedan polisfrågorna hamnade i Justitiedepartementet på 1960-talet. Frågan om behovet att inrätta ett Inrikesdepartement skulle också få ny aktualitet, likaså behovet av att inrätta en kommunal polis och även andra polisförstärkningar (jämför till exempel den tidigare Beredskapspolisen eller ett moderniserat svenskt Hemvärn, kanske till dels t.o.m av modell ”US National Guard”).

Vidare är det viktigt att det Nationella Kunskapscentrum som föreslås inte enbart blir en ny akademisk produkt utan där erfarenheterna från bland annat Stiftelsen Tryggare Sveriges mångåriga arbete tas tillvara. Även för det ändamålet tror vi att Försvarshögskolan blir en bättre mottagare än en traditionell svensk högskola.

Beträffande avsaknaden av tillsyn enligt Plan- och bygglagen bör Regeringskansliet omgående anmäla dessa brister till Riksrevisionen för sedvanlig utredning.

Detta yttrande avges av generalsekreteraren Magnus Lindgren efter föredragning av juristen och förre polischefen Karl-Åke Pettersson och verksamhetschefen Peter Strandell.

Vänliga hälsningar,

Magnus Lindgren
Generalsekreterare, fil.dr.

Stiftelsen Tryggare Sverige
Carl-Gustaf Lindstedts gata 3
104 31 Stockholm
Telefon: 08-29 20 00
Hemsida: www.tryggaresverige.org

Bilaga: Underlag för remissarbetet, som i delar påverkat Stiftelsen Tryggare Sveriges ställningstagande:

s. 69–70

Polisens lägesbild av de utsatta områdena: ”Problemen i de utsatta områdena är fortsatt stora. Lägesbilduppdateringen visar att narkotikahandeln är basförsörjningen i de kriminella nätverken i områdena och en av anledningarna till att unga rekryteras. Lägesbilden visar även att utvecklingen av problemnivåerna i de i någon grad utsatta områdena uppvisar en relativt hög grad av stabilitet genom åren. År 2023 hade det totala antalet utsatta områden minskat från 61 till 59 sedan 2021. Det var fyra nya områden som tillkommit och sex områden som inte längre bedömdes som utsatta”.

s. 83

Kommuners ansvar för brottsförebyggande arbete, lag (2023:196) som trädde i kraft i juli 2023; uppdateras minst vartannat år, ett särskilt strategiskt råd ska inrättas där strategiska brottsförebyggande frågor ska hanteras.

s. 87

Bristande eller ineffektiv kommunal tillsyn: ”Boverket konstaterar att det finns kvalitativa och kvantitativa brister i byggnadsnämndernas tillsyn av plan- och bygglagstiftningen, och att det skulle behövas mer grundläggande förändringar av reglerna om tillsyn i plan- och bygglagstiftningen”.

s. 88–89

”I Polismyndigheternas strategi för det brottsförebyggande arbetet framgår att detta arbete ska vara problemorienterat, underrättelsebaserat och bygga på polisiär närvaro”. Polisen ska enligt strategin ”vara uppsökande och närvarande, både fysiskt och digitalt”.

Fastighetsägarens ansvar: ”det förekommer att fastigheter och byggnader i den byggda miljön inte sköts på det sätt som kan förväntas. Utredningen kan konstatera att det i flera av de områden där områdessamverkan förekommer idag finns byggnader med tvivelaktig förvaltning och underhåll”.

s. 109–110

FAS-modellen som Brå konstruerade som en förklaringsmodell i tre steg där utgångspunkten är att vidta åtgärder och aktiviteter i en tidsmässig strategisk ordning. Denna modell kallas FAS-modellen. Brå menar att redan pågående och kommande aktiviteter i området bör relateras till modellen för bäst effektivitet. En hel process från fas 1 till fas 3 kan behöva ha ett perspektiv på 10–15 år. I första fasen har polisen ett stort ansvar.

s. 124

Brå publicerar en årlig rapport om det brottsförebyggande arbetet i Sverige, så även 2024. Nio av tio kommuner har exempelvis en aktuell samverkansöverenskommelse,

dessas har man framför allt med polisen. Däremot hade knappt var fjärde kommun en lägesbild över den lokala brottsligheten eller en åtgärdsplan, såsom föreskrivs i den nya lagen.

s. 125

Samtidigt är det många kommuner som har för dåliga personella förutsättningar i form av både arbetstid och utbildning för att det brottsförebyggande arbetet ska fungera optimalt. Fokus under 2023 har även varit på insatser och reformer mot ekonomisk och organiserad brottslighet. Brå menar att detta varit ett väl motiverat nationellt fokus, särskilt då den typen av kriminalitet har negativ påverkan på de lokalsamhällen som drabbas. Samtidigt uppmanar Brå till att inte glömma arbete med de brott som drabbar flest människor, som bedrägerier, mäns våld mot kvinnor, cykelstölder, inbrott och rattfylleri.

s. 126

Det kommunala planeringsansvaret ger kommunerna en starkare roll i Sverige än i andra länder. I rapporten beskrivs trygghet som en nyckel till attraktiva stadsmiljöer.

s. 128

KTH- trygg stadsmiljö: Det framkommer i intervjustudien starka önskemål om att PBL borde ändras för att inkludera brotts- och säkerhetsfrågor som en integrerad del av planeringsprocessen. Det anses även att fokus ligger för mycket på social brottsprevention på bekostnad av den situationella brottsprevention. Säkerhet och trygghet bör vara en obligatorisk aspekt vid planering och utformning av den byggda miljön.

s. 157

Möten med branschorganisationer: Samtliga aktörer var positivt inställda till områdessamverkan och ansåg att det ledde till positiva resultat. Inställning till lagstiftning om eventuellt obligatorisk områdessamverkan varierade mellan organisationerna. Sveriges allmännyttas var positiva till en lagstiftning om obligatorisk områdessamverkan medan Fastighetsägarna tydligt motsatte sig detta. Övriga organisationer var i huvudsak tveksamma men ansåg att det kunde finnas ett värde med ett obligatorium i vissa situationer. En lagstiftning på detta område borde dock, enligt de flesta, i så fall rikta sig mot det allmänna i form av kommun och polis. Tydligt var att organisationerna såg kommun och polis som de centrala aktörerna i områdessamverkan. Det framfördes att det borde vara kommunen som leder arbetet och att polisen måste vara med i arbetet för att det ska kunna ge effekt. En obligatorisk områdessamverkan borde därför även omfatta polisen. Det efterfrågades även statliga medel för att finansiera verksamheten.

s. 158

Möten med platssamverkansaktörer: I huvudsak var aktörerna positiva till en lagstiftning om obligatorisk områdessamverkan även om vissa uttrycker farhågor kring vad det skulle kunna innebära. Vad gäller utmaningar idag lyfter flera frågan om

fastighetsägare som missköter sin förvaltning av fastigheterna. Även så kallade free riders ansågs vara ett problem. Det konstaterades dock att en styrka med dagens områdessamverkan är att engagerade och frivilliga krafter vill åt samma håll. Det uttrycks en oro för att de som tvingas in i samverkan mot sin vilja inte kommer att vara lika samarbetsvilliga och därmed dra ner entusiasmen hos övriga inblandade. Även om grundinställningen till obligatorium var positiv fanns en farhåga att det kommer att leda till ökad administrativ börda och till ökade kostnader för fastighetsägarna. Det är därför viktigt att lagstiftning utformas på sådant sätt så att arbetet inte tyngs av onödig administration kring områdessamverkan.

s. 163

Synen på områdessamverkan: När det gäller att identifiera de centrala aktörerna för en framgångsrik områdessamverkan är det tre aktörer som sticker ut, kommunen, fastighetsägarna och polisen. Denna bild delas av de olika grupperna av respondenter. På fjärde plats kommer de boende följt av näringslivet på femte plats, det vill säga brukarna i de olika områdestyperna.

Erfarenheter av områdessamverkan: På samma sätt speglar de olika aktörerna i organisationerna svaren ovan vilka aktörer som anses viktigast för framgång, nämligen kommunen, fastighetsägarna och polisen.

s. 164

Synen på obligatorisk områdessamverkan: det är kommunen, fastighetsägarna och polisen som bör bindas av ett regelverk kring obligatorisk områdessamverkan. När det gäller inriktningen på en obligatorisk områdessamverkan är de vanligaste svaren trygghet, minskad brottslighet och trivsel/gemenskap. Flest anser att staten ska stå för finansieringen, följt av kommunen och sist medlemmarna i områdessamverkansorganisationen. Kommunen ska leda arbetet, endast 15 procent anger att arbetet ska organiseras i en fristående förening.

s. 173

Varför områdessamverkan har initierats/nulägesbeskrivning: Totalt sett framstår trygghet som det primära fokuset i arbetet med områdessamverkan i dessa områden.

s. 176

Från kommunens sida kan områdessamverkan även vara ett verktyg och komplement till övrig verksamhet för att minska brottslighet och att arbeta mer långsiktigt brottspreventivt i ett område.

s. 177

Under arbetet med kartläggningen har en övervägande majoritet varit positiva till områdessamverkan som metod för att lyfta ett område och att öka tryggheten. Samtidigt är det svårt att värdera resultaten av områdessamverkan, inte minst när det inte finns något att jämföra med.

s. 179

Hinder för framgångsrik platssamverkan: Fastighetsägarna är centrala aktörer och avgörande för om en platssamverkan blir framgångsrik eller inte.

Ett förekommande hinder är brister i kontakten mellan områdessamverkansorganisationen och kommunen alternativt mellan fastighetsägarna och kommunen. Det som lyfts fram som problematiskt är att kommunen inte talar med en röst utan kontakt behöver tas med varje enskild förvaltning. Det som då kan uppstå är att det blir motstridiga besked från olika förvaltningar eller att olika förvaltningar har olika mål och uppdrag. I denna del finns ett starkt önskemål från de som arbetar med områdessamverkan att kommunen ska tillhandahålla en kontaktperson eller lots som är organisationernas väg in till kommunen. En sådan organisation skulle kunna ha uppgiften att samordna kommunen och kontakta berörda förvaltningar. En lotsfunktion skulle med andra ord underlätta och därmed frigöra mer resurser till att genomföra själva områdessamverkansarbetet. Ett generellt hinder för en framgångsrik områdessamverkan som lyfts fram är en brist på resurser både i form av tid och pengar.

s. 217–218

Framgångsfaktorer och kritik (av BID internationellt): Behovet av en professionell organisation som leder arbetet. Organisationen ska vara lokalt förankrad och ha en synlig verksamhetsledare samt geografisk avgränsning. Måste ha en realistisk vision för vad som ska uppnås. BID kan inte lösa alla samhällsproblem utan är effektiv i förhållande till vissa problem och utmaningar. Vikten av samordning från kommunens sida; det är avgörande att det finns en fungerande och effektiv kommunikation mellan BID och staden. Också att det finns politisk konsensus kring dessa frågor för att undvika svängningar vid maktskiften.

En nackdel som återkommer är risken att BID spär på gentrifiering. Kritiker menar också att en privat organisation inte bör ansvara för uppgifter som normalt ligger på det offentliga, såsom samhällsplanering, renhållning eller brottsförebyggande arbete.

s. 222

Finansiering: Många processer kopplade till brottsförebyggande arbete, trygghetsarbete eller samhällsutvecklingsprocesser tar lång tid och det kan ta flera år innan effekt går att påvisa. Det talas om att man i detta arbete måste komma bort från projekt och i stället se samverkansarbetet som en process. För att hinna bygga förtroende hos de boende och andra lokala aktörer är det viktigt att arbetet inte bara pågår en kort tid för att sedan försvinna. Långsiktighet och uthållighet framhålls många gånger som viktiga ledstjärnor i arbetet. För att kunna leva upp till detta långsiktiga arbetssätt behövs också en långsiktig finansiering av arbetet.

s. 223

Organisation: eftersom varje plats har olika förutsättningar innebär det att det inte finns en organisation för områdessamverkan som passar alla platser. Det blir

avgörande för vilka aktörer som finns på en plats och vilka av dessa som har ett intresse i arbetet och vilken verksamhet som ska bedrivas.

s. 224

Risken att en samverkansorganisation tas över av oseriösa, eller rent av kriminella fastighetsägare har i utredningens kartläggning uppmärksammats som en fråga för lagstiftningen att reglera.

s. 225–226

Kommunens och fastighetsägares deltagande är centralt för att få till en områdessamverkan. Polisen framhålls som central i arbetet med områdessamverkan. En problematik som framkommit i utredningens kartläggning är att det är svårt att involvera de boende i området samtidigt som det anses viktigt att göra just detta. Det finns flera olika förklaringar till varför det är svårt att involvera de boende; en förklaring som ges är att det finns en brist på tillit bland de boende gentemot kommun och fastighetsägare.

På senare år har även kopplingar mellan vissa civilsamhällesorganisationer och organiserad brottslighet identifierats. Dessa organisationer kan på olika sätt utnyttja förmåner från det allmänna. Det kan vara svårt för de som arbetar med områdessamverkan att avgöra om en organisation kan ha kopplingar till organiserad brottslighet. Därför är det varken lämpligt att göra medverkan obligatorisk för civilsamhällets organisationer eller att ge ett allmänt stöd till dessa. En sista aktör som verkar i ett område och som är viktiga att involvera är näringslivet, med handeln i fokus.

s. 249

Utredningens bedömning: En obligatorisk avgift för områdessamverkan ska klassas som en tvångsavgift.

s. 251

Enligt 2 kap. 8§ KL är det möjligt för en kommun att allmänt stödja näringslivet i kommunen. Det innebär att ett stöd inte får vara riktat till en viss näringsverksamhet utan ska vara mer allmänt utformat. En kommun får alltså inte rikta sitt stöd till en enskild näringsidkare om det inte finns synnerliga skäl för detta. Detsamma följer av EU: s statsstödsregler.

s. 284

Vid sidan av kommunen och fastighetsägare anses särskilt polisens medverkan vara viktig. En kommun, och än mindre en fastighetsägare, kan inte tvinga polisen att delta i en viss verksamhet. Det är därför inte möjligt att skapa en lagstiftning där polisen tvingas in i en organisation för områdessamverkan.

s. 286

Som ovan konstaterats är polisens medverkan viktig och det ligger redan ett ansvar för kommuner att ingå skriftliga överenskommelser med polisen inom ramen för kommunens ansvar för arbetet utifrån lagen (2023:196) om kommuners ansvar för brottsförebyggande verksamhet.

s. 290

Kunskapscentrum: I Sverige finns en generell brist på vetenskapligt grundad kunskap kring trygghetsskapande och brottsförebyggande åtgärder i den byggda miljön, där områdessamverkan är en av flera pusselbitar. För att kunna åstadkomma effektiv och långsiktig förändring behövs kunskap om vad det är som ska påverkas och hur detta görs på bästa sätt. Idag sker en mängd olika satsningar, exempelvis inom socioekonomiskt utsatta områden på den så kallade polisens lista, samtidigt som det finns en brist avseende forskning på dessa frågor i en svensk kontext.

Mer kunskap på området har efterfrågats från flera håll. Bland annat har Fastighetsägarna och Sveriges Allmännyttan efterfrågat ett kunskapscentrum. Även Boverket konstaterar att det behövs kompletterande studier och forskning kring brottsförebyggande och trygghetsskapande åtgärder i den fysiska miljön för att kunna arbeta evidensbaserat. KTH har i en studie konstaterat att det finns en begränsad mängd forskning inom brottsförebyggande och trygghetsskapande åtgärder i Sverige, särskilt avseende kvantitativa studier. Flera aktörer efterfrågar alltså studier på området.

Vissa kritiker menar samtidigt att den kunskap som finns har påverkats av olika politiska intressen.

s. 336

I kartläggningen har det framkommit att den faktor som med enskilt störst betydelse för otryggheten inom ett område är sociala ordningsstörningar, dit räknas till exempel öppen narkotikahandel, gäng som bråkar eller personer som betar sig på ett oberäkneligt sätt.

s. 338

Den forskning som finns, framför allt internationellt, visar att det finns ett samband mellan områdessamverkan och minskande nivåer av brottslighet. Det finns stöd i internationell forskning för att situationella åtgärder i den fysiska miljön som typiskt sätt vidtas inom områdessamverkan kan vara kostnadseffektiva. Det finns mycket begränsat med forskning på områdessamverkans påverkan i en svensk kontext.

s. 339

En negativ konsekvens som lyfts i utredningens kartläggning är att förekomsten av eller risken för en obligatorisk avgift kan verka hämmande för investeringsviljan i socioekonomiskt utsatta områden.

En annan negativ konsekvens som framförts gällande områdessamverkan är att den kan leda till så kallad gentrifiering, det vill säga en process där hushåll med små marginaler trängs undan av hushåll med större ekonomiska marginaler. Forskningen visar dock att problemet med geografisk omfördelning av brottslighet mellan olika områden på grund av områdessamverkan är begränsat.

s. 340

De åtgärder som vanligtvis vidtas inom ramen för olika former av områdessamverkan har typiskt sett syftet att verka trygghetsskapande och brottsförebyggande.

Den kommunala avgiften som föreslås kan enligt lagförslaget ta sin utgångspunkt i det arbete som sker med stöd av KABA-lagen. Områdessamverkan kan med andra ord användas av kommunerna som ett led i deras brottsförebyggande arbete.

s. 344–345

De fastighetsägare som är emot en obligatorisk avgift för områdessamverkan men ändå tvingas betala den har däremot inte gjort dessa frivilla överväganden, eller åtminstone landat i slutsatsen att det inte är värt att gå vidare i processen. För dessa fastighetsägare blir det med andra ord fråga om en tvångsavgift. Utredningen gör dock bedömningen att storleken på en eventuell avgift inte kommer vara i den storleksordningen att någon enskild fastighetsägare drabbas oskäligt hårt som en direkt följd av avgiften.

Som konstaterats ovan kan avgiften ses som en kommunal tvångsavgift. Denna är tänkt att finansiera arbetet med områdessamverkan i det aktuella samverkansområdet.

s. 351

Ekonomiska konsekvenser: Utredningen gör bedömningen att kostnaden för förslaget ett nationellt kunskapscentrum för trygghet och säkerhet i den byggda miljön uppgår till 20 000 000 kronor årligen.